

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Contrarietas vitii cum virtute acquisita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

ARTICULUS I.

An vitium contrarietur virtuti?

SUMMARI.

1. Datur propriè dicta contrarietas inter vitium & virtutem acquisitam.
2. Quomodo virtus in medio?
3. Bonum & malum opponuntur & privativè & contrariè.
4. Quomodo unum uni contrarietur?
5. Triplex opinio de contrarietate vitii cum virtute.
6. Vitium virtuti infusa non directè,
7. Sed indirectè opponitur.
8. Diversa motiva non semper tollunt contrarietatem.
9. Quandonem habitus contrarii possint in gradibus intensis simul consistere.

§. I.

Contrarietas vitii cum virtute acquisita.

1. **CONCLUSIO.** Vitium opponitur virtuti contrarietate propriè dicta S. D. q. 71. a. 1.

Ratio est: Contraria propriè sunt, quæ sub eodem genere maximè distant, seque ab eodem subjecto mutuo expellunt: sed virtus & vitium in genere moris & qualitatis maximè distant, nam virtus secundum Philosophum in 7. phys. est dispositio perfecti ad optimum, vitium autem juxta D. Aug. L. de perf. just. c. 2. est qualitas secundum quam malus est animus. Insuper sese mutuo ab eodem subjecto expellunt: neque simul consistere possunt in gradibus intensis: neque enim simul aliquis est temperans, & intemperans, sed vel per actus frequentatos fit ex intemperanti temperans, vel per actus oppositos fit ex temperanti intemperans. Ergo vitium & virtus propriè contrariantur.

Dixi tamen in genere moris vitium & virtutem maximè distare: quia licet duo vitia extrema, v. g. prodigalitas & avaritia à se invicem magis distent, quàm à virtute liberalitatis in genere physico, non tamen in genere moris, & sub consideratione honesti, vel inhonesti; sic enim utrumque vitium continetur sub genere inhonesti, dum e contra virtus liberalitatis pertinet ad lineam honesti.

2. Dices primò. Virtus etiam in genere moris spectata consistit in medio: sed extrema à se invicem magis distant, quàm à medio: ergo vitia etiam in genere moris à se magis distant, quàm à virtute.

Respond. Virtus in genere moris spectata consistit in medio, connotativè [hoc est, in quantum ex parte objecti & materiæ, circa quam versantur, connotat medium inter excessum & defectum] concedo; subjectivè & formaliter [quasi ipsa in se foret media inter utrumque vitium] nego: sic quippe utrumque vitium extremum constituit unam adequatam inhonestatem, virtutis adæquate honestati oppositam.

3. Dices secundò. Inter bonum & malum non est oppositio contraria, sed privativa, siquidem malum formaliter dicit absentiam bonitatis debiti: atqui vitium & virtus sibi opponuntur ceu

bonum & malum: ergo inter illa non est oppositio contraria, sed privativa.

Respond. disting. major. Bonum & malum secundum abstractam rationem mali sibi privativè opponuntur, concedo; secundum concretam rationem mali, nego: ergo vitium & virtus privativè opponuntur, secundum abstractam rationem vitiositatis, concedo; secundum concretam, nego consequentiam. De quo mox plura.

Dices tertio. *Uni non nisi unum contrarietur*, inquit Philosophus 10. Metaph. tex. 17: atque virtuti opponuntur duo extrema vitia: ergo inter vitium & virtutem non est vera & propriè dicta contrarietas.

Resp. Unum uni contrarietur secundum unam rationem concedo; secundum alias & diversas, si in se plures includat, nego. Cùm igitur virtutis adæquatum motivum plures inadæquatas includat, quarum una prohibet excessus, altera defectus, nihil obstat, quin duplici vitio contrariari possit.

§. II.

Examinatur contrarietas vitii cum virtutibus infusis.

Circa contrarietatem vitii cum virtute infusa triplex est Doctorum opinio. Prima negat dari ejusmodi contrarietatem, quam tenet S. Curiel, & Lorca in pf. disp. 2. Secunda docet oppositum, cui favent Zumel, & Alvarez, disp. 222. Tertia ex hypothesi, quod habitus infusus non tantum dent simpliciter, sed etiam faciliter posse, distinguit inter vitia producta per actus directè recedentes ab honestate & rectitudine virtutis supernaturalis, prout est odium DEI, & inter vitia producta per actus directè recedentes tantum à motivo & honestate virtutis naturalis. Prioris generis vitia, dicit, habitibus virtutum supernaturalium directè contrariari; sic enim certum est, odium DEI per actum charitatis formaliter expelli; posterioris generis vitia docet non opponi contrariè, saltem directè. Ita Montefinos hic q. 1. n. 16.

CONCLUSIO. Vitium, quantumvis non directè recedat à motivo & honestate virtutis infusæ, habet nihilominus cum ipsa contrarietatem (1.) non quidem directam (2.) sed indirectam. Ita Goussier hic tr. 3. disp. 15. §. 1.

Prior pars est expressa S. D. in 4. dist. 14. q. 2. a. 2. ad 4. dicentis. Dicendum, quod sicut in 3. L. dictum est, virtus infusa & acquisita non sunt ejusdem speciei: unde cum habitus ex frequentatione operum peccati generatus, virtus acquisita contrarius sit, non contrariatur directè virtuti infusæ, que habet oppositionem cum peccato ex parte illa, quæ est offensa DEI, unde non oportet, quod habitus virtutis infusæ restitutus, habitus vitiorum veliter tollantur, quamvis impediantur & diminuantur. Hæc S. D. Unde formatur duplex ratio. Contrarietas directæ non est nisi per ordinem ad unum idemque formale objectum; sed non est